

Μέλαθρον του Φασουλή,
όπου βομβαρδοβολεί.

Δ. Τι νά σου 'πώ ... δέν φαίνεσαι γενναίος όπλαός.
Φ. Καί πάλι τό γαιούρι μου κοπρίκει άναίτως.
Δ. Ζών κοκοθηότατον ...
Φ. Μές 'σ' όλο τό Βασίλειο
άκόμη δέν μου έτυχε γαιούρι πηό είκείλιο.
Δ. Μά βλίπει ένας σκουπιδάς μέ σκούπα είς τό χέρι.
Φ. Νά τόν 'ρωτήσωμε κι' αυτόν ;
Δ. Κάτι 'μπορεί νά ξίρη.
Φ. Είπέ, ίππότα τών δδών περιπατητικέ,
αί κρίσεις πώς σου φαίνονται αί χρηματιστικαί ;

(Ό σκουπιδάς έξοργισθείς τήν σκούπα του σηκάνει
καί τόν ίππότην Φασουλήν τόν βάζει 'στό κυνήγι,
κι' ό κυριός του κίτρινος ώσαν Ναπολεόνι
κιντá τόν 'Αχχιμόντα και όπου φύγη φύγη.)

Δευτέρα βεγκέρα.

'Εσόν δευτερό του σουαρέ ό Φασουλής ό τάλας
πολλά προσκληθείς έκαμε, ποικιλας και μεγάλας,
και λογογράφοι κάμωσαι και ποιηται πολλοί
έξέμνησαν τό Μέλαθρον του ρίχτου Φασουλής,
κι' αυτός δεχθείς παρά παντός θερμόν συχαρητήριον
τουόυτα προσεσπώνησε πρής τό άεροστρίον.

- Καί νέος πάλιν σουαρέσ εί τούτο τό σπίτιν
και τό σπουροκοπίματα άρχίτουν οι γειτόνοι.
Νέος και πάλιν σουαρέσ και πηό πολύ άσάρι,
κι' έγώ και ή γυναίκα μου κι' ένας θεός τό έβρει
ει γίνεται 'στό σπίτι μου έδω και πάντα 'μέρας
και ει τραβούν οι γειτόνες μέ τούτας τής βεγκέρας.

• Ήπιλουν μετακομιδή και συμφραζεί μεγάλας, χαλιών κρεβατοκάμαρας, μετακινούνται σίλας, μί βίαν λειδιδόνται τραπέζια και κρεβάτια, κρηρά μετακομίζονται δοσιονομα καντήλας, και τών παιδών ακούεται βλοσυρός φροιάδος καθώς κι' έκτινον τόν καιρό, πού ήτον ο' Ήρώδης.

• Ο σπητιονοκώκερς μου τόν χαλαστό κντίξτι κι' Ήλι λαρά εαβαθιανά δέξικοντα φονίξτι. Ο' φουκαρές ο' μέγιστος παστράκις τής κοζίνιας, γεμίζου τή παρθέρα με δανεικά κουρτίνας, μπουκίτα παραγγίλλονται και βάρια μερικά, κίλιμα κίτω στρώνονται: κι' έκείνα δανεικά, γλυκίσματα' άγοράζονται επί έπιστορρή και μί τούς δίσκουος ήθετα, πεινώντες άδελφοί.

• Και μίς 'στίη τόση ζάλα μου δέν άβευρα τί κίνου κι' άπό τόν Γζην τόν Γερμανό ένωίκισμα και πίνου, και τί μ' αυτό έπράδεται μόνον ήνω τό ήερο ως πού με τούς χαμάληδες 'στίη σπήν νά τό ήερο, και όποιος έχει κατ' νου άπόθε νά τόν παιήρ σιγά σιγά παρακαλώ, μη σπάη και μη βρήη.

• Έκαμα τό καθίζου μου με δει κι' έν' μποροσα κι' έν' σιδερακο μετατόξω σάν νευσταγκ φροσούα, 'στούς τοίχους θ' άπεράσκι κι' έκείνο νά τό βάλω γιά πρό πολλή εύγίγεια και λούσο πρό μεγάλο.

• Κι' ήρι και τήν γυναίκα μου μίς έσπαζου ο' κίπιο και ο' γορός μας 'πρίστικη κι' ή' μίση μας έκόπη, κι' έκ τής παστράδος μας κι' ο' θεο' πηδουος πριν νά φήη κι' ένας τόν άλλο βίαιουος χωρίς νά ήμε λαί, άλλ' όμως ο' καθίνας μας γνωρίζει τί θά 'πή έκείνο μας τό κνταγμα κι' έκίν' ή σωπή.

• Γιά 'δές καιρό πού δικάζα νά κάνω σουαρέδες και νά γεμίζω με χαλίς τό σπήτι και μεκερέδες, γιά 'δές καιρό πού ένωικη κι' ήνω ελ' μέγαρό μου κι' ήρετα τήν γυναίκα μου κι' άντί τήν πεθερά μου, και τυραννί τούς γείτονας κι' ένωίκισμα και πίνου γιά νά φανί τρέ κήρ ή φη και με τό παραπάνω, τώρα πού 'ήτεπε παντού ή καθεμία ράγκα κι' αυτό τό εικοσφραγαίο θά πάη 'στίη τριέντα.

• Προεκεκλημένοι ήρθσαν κι' άπρόκλητοι πολλοί, κι' έν σήμερα δέν 'τύχαιη γιά τόχρη μου καλή ή πανταρά του Κόρακα με τήν Θεοράδου ο' Φασουλής, γιά σίγηρα δέν δάταν 'στίη καλά του, και σάν κοράκια θάπεταν πολλοί 'στίη μέγαρό μου και θάκανα τόν σουαρέ καταμασής, του δρόμου.

• Ασπίον καλώ ήρίσται και πάλι 'στίη βεγάρα δεσι γνωστό και άγνωστο συμφένοσ' ήδω πέρα. (Έξω και πάλι με ρανί και σχίματα παρφόρα ο' Φασουλής ήθεσε άνόματα βούραρα, ύμνάσας δέ χαρίσματα και πράξεις μερικόν τσοούτον τίλος έβοσε 'στίη Παναηρικόν.)

• Πλήν και τούς προκληθόντας εύχαριστώ πολύ δε' δεσι ήθελαν εύχάς ύπέρ του' Φασουλής, άλλά έπέχικουα κι' ήνω έν κατακνίει τόση νά κτίση σπήτι ο' καθείς χωρίς νά τό πληρώση.

• Εφε εις τάςτας τής ζωής τό ροβερίν ναυήτου γιά κνταμάτας ως ήρι καθείς νά κοσμοείται, έν θά ή χάρις του Θεού και πνείμα τό πριότου, πού μόνον παρά του πατρός, ως λέγου, ήκπορεύεται,

δέν ήδη ως προτερά 'στίη σπήτι του Σκευολή, όπου και πηνα κουβαλόν χαμάληδες και δούλοι, έν κι' άλλου γιά τόν σουαρέ άπόθε έκινύσου κι' έν τ' μόρφ μου ήταρα 'στίη παραχή 'επνίγισου και μουσαμεινια δία τόν πετσίτου μίς 'στίη μίση ! ! τότε συχωράτε με και ο' Θεός 'σχωρίσει.

Του Μπέμπη του Άννίνου το έγκώμιον, πού σάν κι' αυτό δέν έγινε παρόμοιον.

(Ο Άννινος, πού κομμάραξ ής ρήσος συγγίγεια, τούτα μίς άπήγγειλε γιά τό γνωστό Έγκώμιον.)

• Αυτό τό σπήτι τό γνωστό τό Φαληροκτισμένο του' χρόνου, Παναγία μου, νά τόχη πληρωμένο. Ή' αυτό τό σπήτι πούγινη κλητήρας έν πλάκωρη ο' νοκεκέρς του σπητιού νά όνν έυλοφοροσώ. Ή' αυτό τό σπήτι πούγινη πέρα νά μη ραίση και έν ραίση και καμιά ο' Σγούτας άς φρονήη.

• Έμένα μου τό εφικνα άνθρώποι μερακλήδες πός έκεί μίση μια χηρά θά ήζουσι ο' Σουρήδες. Σ' αυτό τό σπήτι πούγινη με τούς καινούριους τοίχους ειβε νά τρώη ο' Ρωμήςος χίλιμα έκείνους σίτους, χρώμα πολλά κι' άμύηρα σ' ήνω νά γλεινέη, άλλά ποτέ Ρωμαίικο νά μη τό κατανίση.

• Πολλά 'παμε τ' άρεντικου, άς 'πούμε τής κυρίας, πού είναι και κομμάραξ μας με χάριτας μερικάς. Κυρά Μαρή, κυρά Σουρή, κυρά καμπαπορούδα, σ' αυτό τό σπήτι πούκίτας ελόντες και πύδα, νάχη άέρα καθαρά, νά μην ήδη κορούς, και νά ενίχης πάντοτε πολλούς μουσαμείριους, νάχου ή κίτας σας αυγά, ο' κήτος σας σπανήμα, και ή κυρία Φασουλή νά κνήη Φασουλικά.

• Έχεις και γυθ' 'στίη τράματα και γυθ' 'στίη Ροβινούνα, νά δώσ' ή χάρις του Θεού νά βάλη και κορούνα. Έχεις και κήρη άμωρη, όπου τήν λέγουσιν 'Έλλη, και — Φρίλον 'Ηλιε — γαμρόν άντίς άλλου ήθετα. Έχεις 'Ηρό, έχεις Μυρτο, έχεις και 'Αλετάνδρα, κι' δλας αυτάς μετά καιρόν θά σάς γυρεύου άνδρα.

• Γιά τούτο, φίλε Φασουλή, μίς 'στίη χορό σάν μηήες τρέφα τόν ήρομο σου 'μπροστά και φρονήητε γιά προίκας, έμπελού, κοπίας ένδωρ είσαι νίος και σπήγτε τό πουργάτι σου σάν ήμπορος 'Εβραίος, με κάμε κι' έναν άγισμαρό με πνεύματα νά φύγου γιαιτί αυτά 'στίη πνείμα σου όρόμουσ στραβόσι άνοιγου.

• Άδακώπιος φρονήητε νά κνηήης τήν ήη και τρώχης τ' άδάνατο σατυρικό κοντύλι, πού τ' άγαπών ο' Έλληνες, ελιδέρος και δούλοι, και Φασουλή τό Φασουλή γεμίζε τό σακκούλι.

Και άλλας ποικιλίας, με' άλλους λόγους άγνελας.

Είς τήν δόξν του Μαχουμή έν Κωνσταντινουπόλει, 'στίη έκπομισμένο Γαλατι, καθώς γνωρίζου δλοι, έκεί Γεράρδου άδελφόν το' Βεδιοπολιέτου με άουμασιας συλλογής ές ήλιου τόν βιβλίον. Καθ' ήνω τήν Άνατολήν δέν έπαύητες παρόμοιον, έκείνο έχει πάντοτε εις ήλιε τό προνόμιον, έκεί μωθοτορμάτα και λειπά και όράματα κι' ο' Φασουλής Φιλόσοφος και τίλια μας συγγράματα.